

בעניין:

1. חברת החדשות הישראלית בע"מ

2. גיא פלג

באמצעות עוה"ד ד"ר ישגב נקדימון, דקלה בירן ונוי הדר
משד' ההשכלה 5, תל אביב
טל': 03-6239055; פקס': 03-5617969

- נ ג ד -

בנימין נתניהו

באמצעות עוה"ד בעז בן צור, ישראל וולנרמן,
דקלה סירקיס, כרמל בן צור ואסנת גולדשמידט-שרייר
מרח' הארבעה 28, תל אביב
טל': 03-7155000; פקס': 03-7155001

וכן באמצעות עוה"ד עמית חדד, נועה מילשטיין,
אביחי יהוסף ואיר לשם
מרח' ויצמן 2 (בית אמות), תל אביב
טל': 03-5333313; פקס': 03-5333314

המשיב 1;

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז תל-אביב (מיסוי וכלכלה)
רחוב מנחם בגין 154, תל אביב 6492107
טלפון: 073-3924600, פקס': 03-5163093

המאשימה;

תגובה מטעם המשיב 1 לבקשה בעניין פרסום קטעי אודיו ווידאו

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 1.4.2021, מתכבד המשיב 1 להגיש את תגובתו לבקשת חדשות ערוץ 12 לפרסם כל קטע וידאו ואודיו שיוצג במסגרת הדיונים שיתקיימו במסגרת ההליך שבכותרת. בית המשפט הנכבד יתבקש לדחות את הבקשה במלואה, והכל מהנימוקים שיפורטו להלן.

ואלה נימוקי התגובה

1. הבקשה דגן עותרת לסעד יוצא דופן: המבקשים מעוניינים בקבלת רשותו של בית המשפט הנכבד לפרסם קטעי וידאו ואודיו שיוקרנו בבית המשפט הנכבד, וכי בית המשפט יורה למאשימה "להעביר מדי יום את העתקי קטעי הווידאו והאודיו שהוקרנו או הושמעו באותו יום במסגרת דיוני ההוכחות" (כך ממש).
2. ההנמקה המרכזית העומדת ביסוד הבקשה הוא "העניין הציבורי הרב" שמעורר הליך זה.
3. ובכן, במיוחד בשל כך, יש מקום להקפדה יתרה בהליך זה על סדרי הדין ועל הליכה בתלם הנוהגים המקובלים שהשתרשו בבתי המשפט מזה שנות דור.

4. כפי שנמחיש בתגובה תמציתית זו (המוגשת בקיצור יחסי נוכח המועד המאוחר שבו הוגשה הבקשה עצמה, בסמוך לפתיחת שלב ההוכחות) – הדין אינו מכיר באפשרות ליתן את הסעדים המבוקשים, ולא בכדי לא הפנו המבקשים לאסמכתאות לתמיכה בטענותיהם, לבד מפסיקה כללית הנוגעת לפומביות הדיון (וממילא, עקרון פומביות הדיון, כמו עקרונות יסוד חשובים אחרים, אינו עקרון מוחלט אלא יחסי).
5. כבר בשלב זה ועוד טרם נכנס לעובי הקורה, נעיר את המובן מאליו, והידוע מן הסתם גם לבית המשפט הנכבד: הדיונים המתנהלים בהליך זה מתנהלים בפומבי וזוכים לפרסום נרחב, עד כדי "תמלול בזמן אמת" של הנאמר באולם ושידורו בערוצי הטלוויזיה השונים. ההליך שבכותרת מסוקר, בהרחבה, בכלל כלי התקשורת, וכל המתרחש בו, קטן כגדול, מתפרסם על אתר.
6. דווקא עובדה זו – שאין חולק עליה – נוטלת במידה רבה את עוקצה של הבקשה, שכן דבר לא נגרע מן הציבור הרחב המתעדכן תדיר בכל תג ותג מנבכי הליך זה. יתרה מכך, הפרסום הנרחב והמידי מחייב הקפדה יתרה על טוהר ההליך ועל ניהולו בין כותלי בית המשפט – ולא בשדה התקשורת.
7. כך בתמצית, וכעת בהרחבה.

א. מדובר בבקשה כוללנית וגורפת שיש לדחות על הסף

8. יש לדחות את הבקשה על הסף בשל היותה כוללנית וגורפת.
9. הסעד המבוקש הוא לקבל את כל ההקלטות (חומרי וידיאו ואודיו) שיוצגו לבית המשפט הנכבד, ומתן היתר "מראש" – *carte blanche* – לפרסמן.
10. מדובר בבקשה שלמעשה אין אפשרות אמיתית להידרש אליה.
11. עיון בפסיקה מלמד, כי בתי המשפט השונים אשר נדרשים לבקשות לפרסום חומרי חקירה, כגון תיעוד חזותי או קולי מתוך חדרי החקירות, עורכים בחינה פרטיקולרית של כל מקרה ומקרה לגופו. בתוך כך נבחנות הנסיבות והנימוקים הספציפיים ביחס לכל ראיה וראיה אל מול אינטרסים ונסיבות נוספים. רק לאחר בחינה פרטנית שכזו – ניתן לקבוע אם המבקש עמד בנטל להראות כי מתקיימות נסיבות מיוחדות ואינטרס משמעותי אשר מצדיקים חריגה מהכלל ומתן היתר לפרסם.
12. בענייננו, מטבע הדברים לא ניתן לדעת מראש אילו הקלטות יוצגו, מה תהיה עמדת העדים שיש להם נגיעה להקלטות, ומה תהא ההשפעה של שידור ההקלטה על ההליך המשפטי ועל עדויותיהם של עדים עתידיים.
13. נזכיר כי המבקש הגיש זה מכבר בקשה בעניין קבילות ראיות, הנוגעת בין היתר לקלטות שמע. בית המשפט הנכבד קבע ביום 22.2.2021 כי הבקשה היא מוקדמת, וכי "הגשת ראיות או פסילתן טעונה התייחסות נפרדת לכל אחת מהן, ובחינת קבילותה של כל ראיה שיש התנגדות להגשתה".
14. המבקש שומר על כל טענותיו בעניין זה, והן תועלנה במועד המתאים לכך.
15. לפיכך, קם ועולה החשש כי שידורן של קלטות יהווה, הלכה למעשה, שידור של ראיות בלתי קבילות. ככל שטענת ההגנה תתקבל, מדובר בראיות שהעדים לא יהיו רשאים להיחשף אליהן במסגרת המשפט. למרות זאת, ראיות בלתי קבילות אלה יפורסמו בתקשורת ובכך הן עשויות להשפיע באופן פסול על העדויות השונות.
16. לפיכך, מדובר בבקשה תיאורטית וכוללנית שמקדימה את זמנה, ויש לדחותה בשל כך בלבד.

ב. האינטרס הציבורי בהותרת ההליך המשפטי בין כותלי בית המשפט הנכבד ומניעת העברתו לשדה התקשורת

17. הבקשה נושא תגובה זו היא למעשה בקשה מפורשת לקיים מעין משפט מקביל לזה המתקיים בבית המשפט הנכבד – גם בזירה התקשורתית. זאת אין להתיר.

18. ההליך שבכותרת אכן מעורר עניין ציבורי רב. אלא, שדווקא העניין הרב בהליך מייצר סיכון של ממש כי ההליך המשפטי יעבור מכתליו של בית המשפט הנכבד אל השדה התקשורתית. על החששות הטמונים בכך עמד בית המשפט העליון בע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל (10.11.2011):

"משפט שדה' עלול ליצור הטיית דעת הקהל נגד מי שעניינו תלוי ועומד בחקירות במשטרה ומי שעניינו תלוי ועומד בבית המשפט וכן עלול הוא להשפיע על בית המשפט. 'משפט שדה' עלול לדרוס ברגל גסה את זכותו של אדם למשפט הוגן [...]"

אכן, העברת ההליך המשפטי אל המגרש התקשורתית אינה ראויה כלל ועיקר. הדבר עלול לגלוש לכדי פגיעה בטוהר ההליך השיפוטי ובדימויו. צדק בית המשפט המחוזי בקובעו כי בפרשה זו חצה העיסוק התקשורתית כל גבול. בהחלט יש להצר על כך. בעניין זה כולנו תקווה, כי עולל תקשורתית קשה כזה, כמו שחוו המערער ומשפחתו, יחלוף מן העולם ולא ישוב עוד. היקף הפרסומים, תכיפותם ועוצמתם עלולים להיתפס כהעברת הדיון המשפטי לזירה התקשורתית" (שם, פסקאות 391-392).

19. בעניין קצב הפנה בית המשפט הנכבד לדברי כבי' השופט א' לוי בבג"ץ 5699/07 פלונית (א') נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד סב(3) 550 (2008), הליך שאף הוא נגע לאותה פרשה. הדברים שנאמרו שם יפים גם לענייננו:

"במציאות של ימינו, עוד קודם שעזב מסמך משפטי את שולחנו של היועץ המשפטי לממשלה, נפרש הוא באותיות של קידוש לבנה מעל דפי העיתון היומי. פרטים מוכמנים מחדרי חקירות נמסרים במהדורות הערב. ראיות, שמקומן בתיקי חקירה, נחשפות בידי כתבים בשם של 'מקורות יודעי-דבר'. עדי מפתח נשלחים אחר כבוד, לא בידי רשויות החקירה חלילה כי אם בידי עיתונאים, אל מכשיר הפוליוגרף למען יראו הכל אם דוברי אמת הם. בבוקרו של יום עשוי אדם לגלות כי הוא אשם ולעת ערב כי זכאי הוא – הכל תלוי בפרשן, בכתב ובעורך היומי. נגע זה, שפשה במקומותינו בפרט באחרונה, לא פסח גם על הפרשה שבפנינו. אפשר כי מוקדם, מוקדם מדי, השלימו עמו הגורמים הממונים על אכיפת החוק, ואפשר כי הטיפול בו היה מעבר לכוחותיהם [...] ההליכים המשפטיים בפרשת קצב זכו לסיקור יוצא דופן בהיקפו [...] משך כל תקופת החקירה, לא חדל פרסומם של פרטים חסויים אודותיה [...]"

כשופט, מתקשה אני להשלים עם הדבר. ראשית, טמון בו סיכון ממשי להשפעה, אם לא על בית המשפט הרי על אלה העשויים לשמש עדי מפתח בפרשה [...] שנית, מאיים הוא להעביר את מרכז הכובד של ההכרעה בשאלת האשמה או החפות מן הערכאה המוסמכת אל המרקעים ואל דפי העיתונים, תוצאה אשר מקומה לא יכירנה בחברה דמוקרטית [...] אין פירוש הדבר כי על בית המשפט לעטות על פעולתו מסך, במטרה להסתירה מעיניה של ביקורת חיצונית [...] אדרבא, לא ניתן להפריז בחשיבותו של עקרון פומביות ההליך ובזכותו של הציבור לדעת. אך נוכח התערבות כה קיצונית בהליך הפלילי, דומה כי זה מכבר נחצה הגבול הראוי. שוב אין אנו מצויים במגרשם של חופש הביטוי ושל חופש המידע" (פסקאות 65-66 לחוות דעתו של כבי' השופט לוי).

20. על דברים דומים חזר בית המשפט העליון בבש"פ 6516/09 ידיעות אחרונות נ' מדינת ישראל (1.10.2009) (הלך: עניין ידיעות אחרונות):

”שיקול משמעותי נוסף, גם אם לא מנותק מקודמו, נוגע לחשש מינידה של זירת ההכרעה מאולם בית המשפט אל הזירה התקשורתית [...] כך, תחת שהמשפט יוכרע בין כותלי בית המשפט בהליך המתנהל על-פי כללים מוגדרים וידועים של פרוצדורה וראיות, תוך שמירת זכויותיהם של הצדדים, יועתק הוא אל דפי העיתונים, אל מסכי הטלוויזיה ואל אתרי האינטרנט, שם יידון לעיתים במנותק ממכלול העובדות, במנותק מכללים מחייבים, בזירה פרוצה לכל.

ואבהיר: אמצעי תקשורת אלה יש להם תפקיד חשוב ביותר בחברה דמוקרטית. לסיקורם של הליכי משפט, במגבלות שמטיל החוק – ולצדדי לעיתים לא מכובדות – יש תרומה ציבורית ניכרת בהבאת המידע אל האזרח, במתן האפשרות לו לגבש את עמדותיו ודעותיו על בסיס המידע שיוצג לו ובביסוס אמון הציבור במערכות האכיפה. יחד עם זאת, מהסיבות שמניתי איני סבורה כי יש לקבל את המצב בו מתנהל המשפט 'במקביל' באמצעי התקשורת, עת שעניינו של הנאשם מתברר בבית המשפט”.

21. ובקיצור תמציתי הבהיר זאת כב' השופט זוסמן בע"פ 126/62 דיסנצ'יק נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יז 169, 180 (1963): "חופש הביטוי אינו חופש להסיג את גבולו של בית המשפט ולדון באשמתו של אדם". והנה, בענייננו – הליך שגם הוא סובל מהדלפות אין קץ – טרם החל שלב ההוכחות בהליך, ולבית המשפט הסמכות והיכולת למנוע את פרסומן של הראיות (למצער באופן המבוקש בבקשה דנן) בשלב ראשוני של ההליך.
22. לכך יש להוסיף כי בפרשה זו, ובאופן קונקרטי, נדון בבג"ץ אלוביץ' (בג"ץ 3917/20 אלוביץ' נ' היועץ המשפטי לממשלה (5.11.2020)) בין היתר, פרסומן של קלטות שמע של שיחות טלפוניות בין הנאשמים 2-3 לבין מר ישועה, ובית המשפט העליון הנכבד בשבתו כבית משפט גבוה לצדק הביע יותר ממורת רוח על הדלפתן לכלי התקשורת.
23. כב' השופט נ' סולברג הטעים כי – "חקירה אין, אין מי שנותן את הדין, ורעה חולה זו של 'הדלפות' פושה במקומותינו", ולכך הוסיפה כי הנשיאה א' חיות כי – "לא אחת פסקנו כי התופעה של הדלפת חומרי חקירה על ידי עובדי ציבור היא רעה חולה וכי על ירשויות החקירה והתביעה לעשות מאמץ שהדלפות מסוג זה לא יישנו, תוך שיהא נהיר למדלפים כי לא תהא פניה לסדר היום כאילו לא אירע דבר, וכי המדליף עלול לשלם מחיר אישי שכן יתפקידם של אנשי המשטרה אינו מחסן אותם מפני חקירה".
24. והנה כאן, מבוקש לא פחות ולא יותר כי לא רק שחומרי חקירה יימסרו במישרין מאת המאשימה לידי המבקשים, אלא שבית המשפט הנכבד יורה למאשימה לעשות כן. סעד מסוג זה, למיטב הידיעה, מעולם לא התקבל בבתי המשפט, ולא בכדי.
25. זאת ועוד; פרסום קטעים חלקיים על ידי גופי התקשורת – הן הקלטות שתושמענה, אם תושמענה, הן דברי עדים מתוך חדרי החקירות – עלול להשפיע בצורה פסולה על הציבור, על ההליך המשפטי ועל העדים שטרם העידו בפני בית המשפט הנכבד.
26. קיים חשש ממשי כי הקטעים אשר יבחרו לשידור ייצרו תמונת מצב החוטאת למציאות המוצגת בדיונים – **מקוטעת, סלקטיבית, חלקית ומטעה**. פרסום כאמור יכול להשפיע על עדותם של עדים שטרם העידו, ובכך לייצר השפעה פסולה על העדים ולפגוע בזכותם של הנאשמים להליך הוגן.
27. החשש מפני "עריכה סלקטיבית" עמד גם ביסוד דו"ח הוועדה לבחינת ההסדרים בעניין פרסומים מחקירות המשטרה וגופי חקירה סטטוטוריים אחרים מ-3.2000 ("דו"ח וועדת וינוגרד"), שם נקבע כהאי ליסנא:

"אין זה ראוי שהציבור יהיה הישופטי של הנאשם על סמך קטעי עדויות או פרסומים חלקיים ומגמתיים שפורסמו בתקשורת. זכות הציבור לדעת אינה זכות הציבור לשפוט. זכות זו מסורה למערכת המשפטית".

28. העובדה שאפשר שיוקרנו קטעי וידיאו או אודיו בבית המשפט אינה משנה לעניין זה.
29. למעשה, **שידורם של קטעי וידיאו או אודיו שיושמעו או יוקרנו שקול, במידה רבה, לשידור הדיון עצמו** (ומועד אף יותר לפורענות, נוכח הגמישות בפרשנות בהיעדר ההקשר המלא).
30. כידוע, "במהלך השנים מיעטו בתי-המשפט בישראל להתיר צילום, הקלטה או שידור של דיונים שהתקיימו בפניהם. עקב כך נוצרה חזקה דה-פקטו נגד סיקור אלקטרוני של הליכי משפט" (הוועדה לבחינת הפתיחה של בתי המשפט בישראל לתקשורת אלקטרונית **דין וחשבון** (2004)).
31. לא למותר להזכיר, כי **בית המשפט הנכבד דחה פעם אחר פעם בקשות לשידור דיונים בתיק זה**. בנסיבות אלו, שידור הקלטות שיושמעו בדיונים "יעקוף" את החלטת בית המשפט הנכבד, ולמצער לא יעלה בקנה אחד עמה.

ג. המבקשים לא עמדו בנטל הוכיח כי מתקיימות בעניינו נסיבות מיוחדות שמצדיקות את הפרסום

32. דומה כי הבקשה עותרת לשני סעדים שונים של פרסום הקלטות שמע ואודיו – תיעוד חזותי או קולי מחדרי החקירות, וכן הקלטות שמע שונות שייתכן ויוצגו לעדים.
33. על שידור תיעוד חזותי או קולי מחדרי החקירות חל סעיף 13 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב-2002 (להלן: **חוק חקירת חשודים**), ולפיו:
- "המפרסם תיעוד חזותי או קולי של חקירה, כולו או חלקו, בלא רשות בית משפט, דינו – מאסר שנה; לענין סעיף זה, 'חקירה' – לרבות חקירה בידי רשות אחרת המוסמכת לחקור על פי דין, שהוצא לגביה צו לפי סעיף 16(ג)".

34. סעיף זה חל הן על חקירת חשודים, הן על חקירות עדים. כך קובעת בעניין זה הנחיית פרקליט המדינה מספר 14.22 "איסור פרסום תיעוד חזותי או קולי של חקירה", מחודש אפריל 2017:

"אשר לפרסום תיעוד של חקירת עד שאינו חשוד, הרי שגם פרסומו של תיעוד זה כלול באיסור: אומנם החוק ככלל עוסק בחקירת חשודים, ואולם סעיף 13 לחוק הוא סעיף מיוחד. בניגוד לכל שאר סעיפי החוק העוסקים במפורש בחקירת חשוד, סעיף 13 אוסר בפרסום תיעוד של 'חקירה' גרידא. מונח זה מוגדר בסעיף 1 וכולל כל 'תשאול או גביית הודעה בקשר לעבירה, בידי שוטר'. גם מבחינת הרציונל של האיסור (הגנת הפרטיות וכבוד האדם), יש טעם בהגנה גם על תיעוד חקירת עד שאינו חשוד. עמדה זו התקבלה גם על ידי בית המשפט העליון בעניין זדורוב וכן בפסה"ד בענין פיזם" (שם, פסקה 12).

35. בהתאם להוראות סעיף 13 לחוק ולאיסור הפלילי הקבוע לצידו, **נקודת המוצא צריכה להיות דחיית בקשות** לקבלת היתר לפרסום תיעוד חזותי וקולי מתוך חדרי חקירות. הדברים נקבעו לא אחת על ידי בית המשפט העליון. כך למשל, נקבעו הדברים בבש"פ 4275/07 **רשות השידור נ' מדינת ישראל**, פ"ד סב(3) 247 (2007):

"[...] על בית המשפט לשוות לנגדו כי הכלל שקבע המחוקק לעניין זה הינו באיסור הפרסום, וכי התרתו אמורה להיות מסווגת כחריג לכללי".

36. טעם הדבר הוא, בין היתר, כי שידור כאמור משמעו זיהום דרמטי של ההליך המשפטי: הן בשל ההשפעה על

עדים שעוד עתידיים להעיד, הן נוכח האפקט המצנן שיהיה לפרסומים אלה על נחקרים שיידרשו למסור את גרסאותיהם בחקירות עתידיות (ע"פ 10994/08 **מדינת ישראל נ' תורג'מן**, פ"ד סג(1) 481 (2009) (להלן: עניין **תורג'מן**)). וכאמור בעניין **ידיעות אחרונות**, "הפרסום עלול לזוהם את העדויות ולהשפיע על דרך מסירתן, אך הוא גם עלול לחשוף את העדים ללחצים שונים".

37. יש להביא בחשבון, כי בקביעת האיזון בסעיף 13 לחוק חקירת חשודים **המחוקק כבר ערך איזון** בין ערך פומביות הדיון לערכים המתחרים לעניין זה. והנה, הדין קובע כי כדי לשנות מהכלל, "על מבקש ההיתר לשכנע כי מתקיימות נסיבות **מיוחדות** ואינטרס **משמעותי** המצדיקים חריגה מהכלל" (ע"פ 2476/15 **רשות השידור (בפירוק) נ' מדינת ישראל** (5.4.2016) (להלן: **עניין רשות השידור**)).

38. נסיבות כאמור אינן מתקיימות במקרה זה. ההפך הוא הנכון.

39. **ראשית**, נוכח **השלב המקדמי בו מצוי ההליך**, עניין אשר על פי הפסיקה נחשב לשיקול מרכזי להכרעה בבקשות לפרסום תיעוד חזותי או קולי מחדרי חקירות.

40. בבש"פ 4275/07 הנזכר לעיל הטעים בית המשפט העליון, כי ככלל, יאסר פרסום של חומרי חקירה בשלבים מקדמיים של ההליך, בשל החשש מזיהום ההליך והשפעה על עדותם של עדים שטרם העידו:

"ככל שהליכים אלה מצויים בשלביהם המוקדמים וטרם שמיעת העדויות, כך תיטה הכף לעבר איסור פרסום חומר החקירה המתועד חזותית (גם אם הנחקר אינו מתנגד לפרסום). זאת, מתוך ההשפעה העלולה להיוודע לפרסום וחשיפה שכאלה על ניהולו התקין של המשפט ועל עדים שטרם העידו".

41. הדברים סוכמו בעניין **רשות השידור**, שם נקבע כי "יש לתת את הדעת לשלב הדיוני בו מצוי ההליך המשפטי. **ככל שמדובר בשלב מוקדם יותר, כך תיטה הכף לעבר איסור פרסום החקירה**, מחשש להשפעה על ניהולו התקין של המשפט וטוהר ההליך", ואף קיבלו ביטוי גם בהנחיית פרקליט המדינה הנזכרת לעיל (סעיף 18(ד) להנחיה).

42. ברי, כי אנו נמצאים בראשיתו של ההליך המשפטי, וטרם התקיים בתיק ולו דיון הוכחות אחד. בנסיבות אלו, וכפי שקבע בית המשפט העליון, בשלב כה מקדמי של ההליך – אין להתיר פרסום של חומרי חקירה, שכן יש חשש כי הפרסום יוביל לזיהום ההליך המשפטי.

43. ואכן, באופן עקבי בתי המשפט דוחים בקשות לפרסום תיעוד חזותי של חקירות, כאשר מדובר בשלב מוקדם בהליך ובית המשפט טרם נחשף לראיות.

44. ונפנה לדוגמאות בלבד: בש"פ 4275/07 **רשות השידור נ' מדינת ישראל**, פ"ד סב(3) 247 (2007), שעסק בעניינו של רומן זדורוב – שם קבע בית המשפט העליון כי אין לאפשר פרסום תיעוד חזותי של חלקים מחקירותיו של זדורוב, כיוון שההליך מצוי בתחילתו וטרם החלה שמיעת הראיות; פ"ח (מחוזי ת"א) 1011/05 **חדשות 10 בע"מ נ' לליק** (28.7.2005), שעסק בבקשה לפרסום קלטות מתוך תיק החקירה של מי שהיה חשוד ברצח ביתו הפעוטה – שם דחה בית המשפט את הבקשה, על אף שהנאשם הסכים לפרסום, כיוון שפרסום הקלטות בשלב זה עלול לזוהם את ההליך; ב"ש (מחוזי ת"א) 92681/05 **רשת – נגה תקשורת בע"מ נ' מדינת ישראל** (19.8.2005) שם דחה בית המשפט בקשה לפרסום תיעוד חזותי של חקירתו של נאשם ברצח טרם שמיעת הראיות בהליך, מחשש להשפעה על העדויות הן באותו תיק והן בתיק אחר.

45. דברים אלה נותרים נכונים גם כאשר תיעוד חזותי כבר הוצג בבית המשפט.
46. כך, למשל, בתפ"ח (מחוזי ת"א) 1034/05 **פּלג נ' מדינת ישראל** (3.7.2006) דחה בית המשפט המחוזי בקשה לפרסם את התיעוד החזותי של חקירתו של נאשם ברצח, על אף שהקלטות כבר הוגשו לבית המשפט במסגרת משפט זוטא, והנאשם עצמו אף ביקש את הפרסום. זאת, כיוון שטרם ניתנה הכרעת דין והפרסום עלול היה לזהם את ההליך.
47. שנית, פרסום תיעוד חזותי של החקירות עשוי **להרתיע עדים שצפויים להעיד במסגרת הליך זה**, וליצור בקרבם חשש כי גם חקירותיהם עשויות להתפרסם באופן פומבי. ייתכן אף שעדים אלה יחששו כי פרסום חקירתם ייעשה בניסיון להשפיע על הדברים שיאמרו בין כותלי בית המשפט.
48. ודוק; חלק ניכר מהעדויות שנגבו בקשר להליך שבכותרת תועדו בתיעוד חזותי וקולי, וחלקן לא היו "סטריליות", לשון המעטה. כך, עדים רבים נחקרו שעה שהיו נתונים במעצר; ישנם כאלה שסבלו ממחסור חמור בשינה ומחוליים שונים; ועל עדים אחרים הופעלו לחצים כבדים כדי שישנו מעדותם.
49. הפסיקה עמדה על הדברים בע"פ 5127/11 **רשות השידור הישראלית – ערוץ 1 נ' רוני רון**, פסקה 6 (10.10.2011):
- "תכליתה של ההוראה – למנוע, בגבולות הראויים, הוצאת הנחקר מד' אמותיו של חדר החקירה אל כיכר השוק. **היחשפות הנחקר, בתמונתו ובקולו, שקולה כמתן היתר לכול להציץ אל הנחקר ברגעי שפל ובזיון, ועתים במלוא עליבותו.** אכן, לא תמיד מעורר עניינם של הנחקרים אהדה בלב הציבור ועניינם של המשיבים 1 ו-2 – יוכיח: בית המשפט המחוזי הרשיעם בביצוע מעשה זוועה (הרשעה הנתונה לערעור חלקי כאמור). אלא שחוק הנועד להגן על כבודו של אדם נבחן דווקא באותם מקרים בהם החוק משמש להגנתם של הנקלים שבחברה. ההגנה על כבוד האדם היא ערך עליון בשיטתנו החוקתית, היא מצויה בראש זכויות האדם המנויות בחוקי היסוד; ממנה נגזרות זכויות אדם נוספות כמו הזכות לשוויון. זוהי זכות העומדת לאדם באשר הוא אדם: היא עומדת לנחקר ועומדת לאסיר".
50. התוצאה היא כי עדים שיחששו מפרסום התיעוד החזותי של חקירתם עלולים להיות מושפעים מהפרסומים, ובכך יעוות המשפט ולא יתאפשר ניהול הוגן של ההליך.
51. יודגש, כי החשש לזיהום עדויותיהם של עדים שטרם העידו בפני בית המשפט הנכבד נכון הן ביחס לפרסום תיעוד קולי או חזותי מחדרי החקירות, הן ביחס לפרסום הקלטות אחרות. אלה ואלה חומרי חקירה שלא כל העדים נחשפו אליהם בזמן אמת, ואין לחשוף את העדים עתה לחומרי חקירה אלה בטרם עדותם. כדי שיהיה סיכוי למשפט הוגן, יש לאפשר לעדים, עד כמה שניתן בנסיבות התיק דנו, להעיד מתוך זיכרוןם ובהתאם להתרשמותם – ולא לזהם את עדותם של העדים שטרם העידו בפרסום חומרי חקירה חלקיים שיתכן וילוו ב"פרשנויות" של גורמים שונים.
52. שלישית, **הסכמת העדים לא נתבקשה**, וממילא הסכמה שכזו לא ניתנה. וכידוע, אחד השיקולים ששוקלים בתי המשפט בבואם לבחון בקשות מסוג זה הוא הסכמת הנחקר לשידור התיעוד הקולי והחזותי של חקירותיו, נוכח החשש לפגיעה בפרטיותו של הנחקר שמתועד, לעיתים, ברגעים הקשים בחייו.
53. רביעית, התרת פרסום התיעוד החזותי של נחקרים תוביל ל"אפקט מצנן" ביחס לנחקרים עתידיים, שיימנעו

משיתוף פעולה עם הליכי החקירה עקב החשיפה האפשרית שלהם בתקשורת. בית המשפט העליון התייחס לדברים בפרשת **תורג'מן** :

"פרסומן של קלטות חקירה, אגב פגיעה בפרטיות ובכבוד המעורבים בחקירה, עלול לפגוע ביעילותן של חקירות משטרה דרך כלל, בהרתיעו נחקרים פוטנציאליים מלשתף פעולה בחקירה, ולחשוף פרטים העלולים בעתיד לפגוע בהם אם יפורסמו ברבים. ידיעתו של נחקר כי דברים שהוא מוסר בחקירה ייצאו מתחומי חדרי החקירה, או אף מתחומיו של אולם בית המשפט, ויפורסמו בהרחבה בתקשורת, עלולה להרתיעו ממשירת גרסה שלמה לחוקריו".

54. דברים אלה נכונים בפרשה זו יותר מתמיד, נוכח הפרסום רחב ההיקף שלו זוכה הליך זה.

55. **חמישית**, וכמפורט לעיל, החשש בענייננו לזיהום ההליך הוא משמעותי, ממשי ולדאבון הלב מתרחש כמעט מדי יום ביומו. בנסיבות אלה, אין להעניק למבקשים היתר כללי ומראש מבית המשפט להמשיך ולזהם את ההליך המשפטי נגד המשיב.

56. **לבסוף**, ראוי להימנע ככל הניתן – בהליך זה במיוחד – מניהול לא ענייני של ההליך, המכוון למהדורות החדשות בערב. כך, עולה מאליו החשש כי תחת עריכת חקירות תכליתיות וממצות, מי מהצדדים יבחר, בכוונת מכוון, להשמיע קטעי וידיאו או אודיו – דווקא ובמיוחד כדי שאלה יוכלו להיות משודרים בהמשך. זוהי תוצאה בלתי רצויה בעליל, ודומה שהדברים ברורים.

ד. סוף דבר

57. סיכומם של דברים: בשים לב לאינטרס להותיר את ההליך המשפטי בין כותלי בית המשפט הנכבד, ולהימנע מהעברתו לשדה התקשורתי; בשל כך שהמבקשים לא עמדו בנטל להצביע על נסיבות מיוחדות שמצדיקות את הפרסום; בהיותה של הבקשה בקשה כוללנית וגורפת; ונוכח השלב הדיוני המוקדם בו אנו נותנים – לא קמה עילה להתרת המבוקש ובית המשפט הנכבד מתבקש לדחות את הבקשה.

58. מסקנה זו עולה בקנה אחד עם החלטתו של בית המשפט הנכבד (כבוד השופט יעקובי) מיום 7.3.2021 במסגרתה נדחתה בקשתו של רביב דרוקר לשדר קטעים מתוך התיעוד החזותי והקולי של חקירתו של מר שעה סגל ז"ל.¹ **דחיית הבקשה של מר סגל ז"ל** נשענה על השלב המוקדם מאוד בו מצוי ההליך העיקרי – לפני תחילת שמיעתן של הראיות (סעיף 12(ב) להחלטה); על שיקולים של טוהר ההליך המשפטי; על פרטיותו של מוסר ההודעה והחשש מפני הימנעות משיתוף פעולה של עדים עתידיים; וכיו"ב. שיקולים אלה, שנכונים ביחס לפרסום חקירתו של מר שעה סגל ז"ל נכונים לעניין הבקשה מושא תגובה זו, ואולי אף ביתר שאת.

 עמית חדד, עו"ד

 בעז בן צור, עו"ד

באי כוח המשיב 1

¹ למען הסדר הטוב יצוין כי ערעורו של דרוקר על החלטה זו תלוי ועומד בפני בית המשפט העליון.

